

Τετάρτη, τρεῖς ἡμῖσι τὸ ἀπόγεμα. — Κωστή μου, ἀκόμη σὺν ἀποναρκωμένη, σὰ μαθημένη νιώθω πῶς εἶμαι ἀπὸ τὸ γράμμα σου τὸ καλὸ, ἀπὸ τὸ γράμμα σου τὸ μεγάλο, ἀπὸ τὸ γράμμα σου τὸ οὐράνιο. Θέ μου, ἀλήθεια μοῦ φαίνεται πῶς ζῶ, τώρα! Τὸ διαβάσω, καὶ δὲν μπορῶ νὰ χορτάσω. τὸ φιλῶ κι ὅλο θέλω νὰ τὸ φιλήσω, τὸ κοιτάζω καὶ κλαίω καὶ πάλι κλαίω. Φῶς μου, φῶς μου ἐσὺ, εἰμένα πάρα πολλές μέρες δίχως μιὰ λέξη ἀπὸ σένα. Διψοῦσα μὲ τὸ παραπάνω καὶ μὲ τὸ παραπάνω πεινούσα γιὰ μιὰ λεζούλα τῆς ἀγάπης. καὶ τώρα, πὺν ἔχω τὸ γράμμα σου, πὺν τὴν ψυχὴ σου ἔχω, θαρρῶ πῶς θύειρο εἶναι. — "Ὁχι, λατρεμένε μου, σὺν ἐρχόντανε οἱ πλῆκοι σου ἀπὸ τὴν Πόλη, μὲ τοὺς στίχους τοῦ Τ ρ ι α ν τ α φ ν λ ι ο ὺ καὶ μὲ παρηγορούσινε, παράπονο μαζί σου δὲν εἶχα κανένα. Εἶναι ἀλήθεια πῶς, θῖαν τοὺς ἀνοιγα, πάντα ἔτρεμε ἡ καρδιά μου λιγάνι, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς τοῦς θρῶ μέσα τίποτις ἄλλο κι ἀπὸ τοὺς στίχους, σὺν τρία λόγια δικὰ σου. Μὰ ποτὲ μου, Κωστή μου, δὲν τὸ στοχάστηκα νὰ τὸ βαστάξω κρυφὸ κρημὸ ἢ κρημὸ παράπονο, πῶς ἐκεῖνο τάχα ποὶ μὸλις τὸ μισοπορόμενα, δηλαδή μιὰ γραμμούλα δική σου, δὲν τὸ ἀπόλαυσα. Πῶς εἶτανε κίβλας δυνατὸ νὰ μοῦ γράψης, ἀποῦ ἀναγκάστηκες, — ἄχ! τί ὁμορφά σου τὸ συλλογίστηκες! — νὰ στείλῃς τὰ ποιηματάκια σου τοῦ φίλου σου ἀπὸ δῶ, γιὰ νὰ μοῦ τὰ στέλνῃ ἀπὸ κεῖ ἢ εἶτοι νὰ βλέπω τὸ γράμμα σου.

Μήτε θὰ σοῦ ἔκανα ποτὲ λόγο γιὰ παράπονο, ἂν πρῶτος εἶναι δὲ δικαιολογίσουνε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΠΡΟΥΣΣΟΣ

-2-

Εἶπα πῶς ἡ πολιτικὴ λογοστρεβὴ μοῦ εἶχε κατανησει πολλὴ ὀχληρὴ. Μὰ τὸ μαχαίρι ἔφτιασε σὺν κόκκαλο θῖαν, προσκαλεσμένος σὲ τοῦτ' ἀπὸ μιὰ κ ν ρ ί α. τὴν ἄκουσα, μαζί μὲ ἄλλα περιεργα, νὰ λέει, σὰ νὰ μὴν πείραζε καθόλου ἂν ἴδλεγε, πῶς ὁ κ. Καπετανάκης, ὁ διοικητὴς τῆς φυλακῆς τοῦ Παλιού Στρατώνα, ἴδουσε μὲ 30.000 δραχμές, τὸ ταμεῖο τῆς φυλακῆς. Πῶς εἶταν τοῦτο ἀπὸ τὶς συνήθισμένες γλωσσίδες — καὶ τέτια ἀποδείχτηκε κατόπι σὺν ἀνάγκη. — δὲν εἶχα καμιά ἀμφιβολία. Γιατὶ τὸν κ. Καπετανάκη τὸν εἶχα γνωρίσει ἀρκετὰ καλά, ἐπὶ πάλῃ μὲ ξεχωριστὴ νοημοσύνη, μὲ ζῆλο καὶ ἀφοσίωση σὺν ἔργου του. Εἶχα μὲν εἰς ἐξαιρέτικὸς θῖαν διάβασα μερικὲς ἀπὸ τὶς ἡμερήσιες διαταγές του ἔδειχναν τέτια ἰδιοφυῖα ἀναπάντεχη. Ἡ φυλακὴ, θῖαν τὴν παράλαβε, εἶταν κατὰ ἀντάστατο ἀποτρόπαιο θάλαγρος, μὲ εἰκόνα ἀπὸ τὴν Κόλαση τοῦ Δάντη. Μὲ ἀνατριχιαστικὴ περιγραφή τῆς φάνηκε πρόπερσον μέσα σὲ μερικὰ φύλλα τῆς «Ἀστραπῆς», μὲ ἀμφιβάλλω ἂν ὁ ἀρθρογράφος κατόρθωσε νὰ εἰκονίσει τὴν πραγματικὴν κατάστασιν. Εἶταν θρονασμένη ἐκεῖ μέσα ἡ ἀσυνείδητη κατάχρηση, ἡ ἀπειθαρχία, ἡ κακοήθεια, ψεῖρα τέτια πὺν τὸ χτένι δύσκολα ἐξέμπερε τὰ μαλλιά, ἡ πείνα, ἡ ἀρρώστια καὶ ὁ καθημερινὸς θάνατος, οἱ σκύλλοι σὺν καθῶς σὺν σοκάκια τῆς Πόλης. Τέτια τὴν παράλαβε ὁ κ. Καπετανάκης, καὶ σὲ λίγον καιρὸ τὴ γύρισε σὲ ὁργάνωση πειθαρχικὰ καὶ εἰρηνικὰ, παστρικὰ, μεθοδικὰ, δοο σήκωνε τέτιο πανάρεχαιο καὶ ἀκατάλληλο χτένιο, μὲ ἕνα λόγο,

τιμητικὰ τοῦ Κράτους. Νὰ συκοφαντοῦν εἶτοι, πρόχειρα, ἕταν τέτιον ἄντρα, ἄντρα σπάνιο σὺν Ἑλλάδα. τί λέω; σπάνιο παντοῦ, μοῦ ἂν ἐτρεψε τὴ ν κ α ρ δ ί α ν κ α ἰ ἂ π ο κ α θ ἄ ρ ο σ ε ι ς χ ο λ ῆ ς π ᾶ σ α ι. θ ο σ α ι ὑ π ὸ ἰ α τ ρ ῶ ν ὥ ν ω μ α σ μ ἔ ν α ι ε ἰ σ ἰ ς. ἐ π ῆ σ α ν. (Θοιν. 2, 49).

"Εἶτοι ἀποφάσισα νὰ λείγω μερικὲς μέρες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὥστε νὰ ξεσκάσει ἡ ψυχικὴ μου ἀδυναμία. καὶ νὰ περιηγηθῶ καμιά ἀπὸ τὶς Ἑλληνικὲς σκηνογραφίες, πὺν ἡ ὁμορφιά τους καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια σὲ ἀποζημιώνουνε γιὰ τῶν ἀνθρώπων τὴν κακία. Τὸ πρῶτ' λοιπὸν τῶν 18 τοῦ Σποριά ξεκίνησα γιὰ τὴν Πάτρα, ὅπου κατοικεῖ ὁ παιδικὸς μου σωματῆς καὶ φίλος, ὁ μόνος πὺν ἐπιτεῖ, ὁ κ. Ἀντώνης Μαργαγκός.

Ὁ Πελοποννησιακὸς σταθμὸς εἰδείγνε ξάστερα ἤδη τὰ σημάδια τῆς «Ἐλευθέρας Κέκυρας», πὺν εἶχε ξαναθρονασθεῖ — λερωμένος, ἀκατάστατος, γρομῆτος σκόνῃ, φύλλα ἐλῖας, παλιόχαρτι, καὶ κάθε λογῆς σκουπίδια, παντοῦ σκόρπια, γύρω τοιγύρω. Ἴσως δὲν εἶχε σαρωθεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ Σποριά. Ἐνας μοίραρχος, πὺν θαρῆθηκε περιμένοντας μέσα σὺν οὐρὰ τὴ σειρὰ του, τὴν παράτησε τέλος καταγναχισμένος μὲ σπρωξίτες πρὸς ἄντρες, γυναικες — παιδιὰ, καὶ στέλνοντας ἀριστερὰ τὸ σιγαλιώτη του, πῆρε, μὲ τὸ θάρρος τῆς καινούργιας ἐξουσίας, τὸ εἰσιτήριο του, πρὶν τοὺς ἄλλους ταξιδιώτες.

Τὸ τρένο μας ξεκίνησε διαφροσιόλοιστο — ἂν μπορῶ νὰ πῶ εἶτοι — μὲ ἐλῖες, ἐνῶ ἀνὰπεμπαν οἱ ἐπιβάτες τὸ θούριο τῆς ὥρας. Εἶταν ἡ ἐποχὴ τοῦ τρύγου τῆς ἐλῖας, καὶ καθῶς περνούσαμε τοὺς ἐλαιῶνες, οἱ μαζώχτες σάλεβαν χαρμόσυνα κλάδους καὶ μᾶς ἀντιφωνοῦσαν τὸ θούριο. μὲ ἐνθουσιασμὸ ἀνάλογο πρὸς τὸ δικό μας. Τὸ ἴδιο καὶ σὰ φτάσαμε σὺν Πάτρα, ἐνῶ τὸ πλῆθος μᾶς ὑποδέχονταν μὲ ἀμοιβαῖα ζήτω. διὸ ἀντίπαλες λατέρνες ἐπαῖζαν ρωμαλέα καὶ ξανάπαῖζαν τὶς λίγες μπαμποῦτες τοῦ τραγουδιοῦ. Ἐνας ἀπ' ἀφ' αὐτῶν τοὺς λατερναδόρους στήθηκε ὁ ἀδελφός μας κατὸν ἀπὸ τὰ παράθυρά μου τὴ νύχτα. καὶ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ βοηθοῦ του, δὲ σταμάτησε ὥς πὺν ἀποχώρησε καὶ ὁ τελεφταῖος ξενύχτης. Τίποτα φορτικώτερο δὲ φαντάζουμαι σὺν κόσμο παρὰ τὸ Θίβεια-νὸ ὕμνο πρὸς τὸ Βούδα, πὺν δὲν ἔχει παρὰ τρεῖς λέξεις. Ἐπειδὴς τὸ νὰ ἀπορρονηθεῖς μέσα σὺν αὐτῇ οδοῖα τοῦ Βούδα κρέμεται ἀπὸ τὸ πόδες γυρῶς θὰ πῆς τὸν τριλεξο ὕμνο, οἱ Θίβειανοὶ τὸν ἐφαρμόζουνε μὲ κάποιον τρόπο σὺν μαγγανοπήγαδά τους, πὺν εἶτοι ἀναπέμπεται διαδοχικὰ χιλιάδες φορές. Κάτι τέτιο, τώρα μὲ τὸν ἡλεχτισμό, θὰ πρότειναι νὰ γί-ναι καὶ μὲ τὸν ἑλληνικὸ θούριο. τέτια μέθοδο μοῦ φαίνεται πὺν ἀπλή.

(Συνέχεια)

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

"Ὅσοι ἐγγράφουν ἕνα συνδρομητὴ σὺν «Νουμᾷ» παίρνουν γιὰ δῶρο ὃ δρχ. βιβλία ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Ἀθην. Βιβλιοπωλείου».

"Ὅσοι ἐγγράφουν 2 συνδρομητὲς σὺν «Νουμᾷ», παίρνουν γιὰ δῶρο 10 δρχ. βιβλία ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Ἀθην. Βιβλιοπωλείου».

Ἀνάλογα παίρνουν ὅσοι ἐγγράφουν τρεῖς καὶ περισσότερους.